

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)
της 7ης Ιουνίου 2004*

Στην υπόθεση T-338/02,

Segí,

Araitz Zubimendi Izaga, κάτοικος Hernani (Ισπανία),

Aritz Galarraga, κάτοικος Saint Pée sur Nivelle (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τον D. Rouget, δικηγόρο,

ενάγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους
M. Βιτσεντζάτο και M. Bauer,

εναγομένου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

υποστηριζόμενου από το

Βασίλειο της Ισπανίας, νομίμως εκπροσωπούμενο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

και από το

Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, εκπροσωπούμενο, αρχικώς, από την P. Ormond, στη συνέχεια δε από την C. Jackson, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

που έχει ως αντικείμενο αγωγή αποζημίωσης προς αποκατάσταση της ζημίας την οποία ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οι ενάγοντες λόγω της εγγραφής της επωνυμίας του Segi στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων τα οποία αφορά το άρθρο 1 της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 93), της κοινής θέσεως 2002/340/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 2ας Μαΐου 2002, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 (ΕΕ L 116, σ. 75), και της κοινής θέσεως 2002/462/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 17ης Ιουνίου 2002, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 και την κατάργηση της κοινής θέσης 2002/340 (ΕΕ L 160, σ. 32),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Pirrung, πρόεδρο, A. W. H. Meij και N. J. Forwood, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι το Segi αποτελεί οργάνωση με σκοπό την υποστήριξη των διεκδικήσεων της βασκικής νεολαίας, της βασκικής ταυτότητας, του βασκικού πολιτισμού, της βασκικής γλώσσας. Κατά τους ενάγοντες, η οργάνωση αυτή συνεστήθη στις 16 Ιουνίου 2001 και είναι εγκατεστημένη στην Bayonne (Γαλλία) και στην Donostia (Ισπανία). Κατά τους ενάγοντες, η οργάνωση αυτή έχει ορίσει την Aritz Zubimendi Izaga και τον Aritz Galarraga ως εκπροσώπους της. Κανένα επίσημο έγγραφο δεν προσκομίστηκε συναφώς.
- 2 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2001, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών υιοθέτησε το ψήφισμα 1373 (2001), με το οποίο αποφάσισε, μεταξύ άλλων, ότι όλα τα κράτη πρέπει να παρέχουν αμοιβαίως ευρύτατη συνδρομή στο πλαίσιο των ανακρίσεων που διεξάγονται σε ποινικές υποθέσεις και στο πλαίσιο άλλων διαδικασιών που αφορούν τη χρηματοδότηση τρομοκρατικών ενεργειών ή τη στήριξη που παρασχέθηκε προς τις ενέργειες αυτές, η συνδρομή δε αυτή περιλαμβάνει την παροχή των αποδεικτικών στοιχείων που βρίσκονται στην κατοχή τους και που είναι απαραίτητα για τη διαδικασία.
- 3 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001, κρίνοντας ότι η δράση της Κοινότητας ήταν αναγκαία προκειμένου να εφαρμοσθεί το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, το Συμβούλιο υιοθέτησε την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ, για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L

344, σ. 93). Αυτή η κοινή θέση υιοθετήθηκε βάσει του άρθρου 15 ΕΕ, που εμπίπτει στον τίτλο V της Συνθήκης ΕΕ, οποίος τιτλοφορείται «Διατάξεις σχετικά με μια κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας» (ΚΕΠΠΑ), και του άρθρου 34 ΕΕ, που εμπίπτει στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ, ο οποίος τιτλοφορείται «Διατάξεις για την αστυνομική και δικαστική συνεργασία σε ποινικές υποθέσεις» (κοινώς καλούμενο: δικαιοσύνη και εσωτερικές υποθέσεις) (ΔΕΥ).

- 4 Τα άρθρα 1 και 4 της κοινής θέσεως 2001/931 ορίζουν τα εξής:

«Άρθρο 1

1. Η παρούσα κοινή θέση εφαρμόζεται σύμφωνα με τις διατάξεις των επόμενων άρθρων στα πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις και τα οποία παρατίθενται στο παράρτημα.

[...]

6. Τα ονόματα των προσώπων και οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στον κατάλογο εξετάζονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μια φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι η διατήρησή τους στον κατάλογο δικαιολογείται.»

«Άρθρο 4

Τα κράτη μέλη παρέχουν αμοιβαίως, διά της αστυνομικής και δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις στα πλαίσια του Τίτλου VI της Συνθήκης [ΕΕ] την ευρύτατη δυνατή συνδρομή στην πρόληψη και καταπολέμηση τρομοκρατικών

πράξεων. Προς το σκοπό αυτό, για τις έρευνες και διαδικασίες τις οποίες διεξάγουν οι αρχές τους σε σχέση με οιοδήποτε από τα πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που περιλαμβάνονται στο παράρτημα, ασκούν πλήρως, κατόπιν αιτήσεως, τις εξουσίες που έχουν σύμφωνα με τις πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άλλες διεθνείς συμφωνίες, διακανονισμούς και συμβάσεις οι οποίες δεσμεύουν τα κράτη μέλη.»

- 5 Το σημείο 2 του παραρτήματος της κοινής θέσεως 2001/931 αφορά τις «ομάδες και οντότητες» και σ' αυτό αναγράφονται τα εξής:

«* — Euskadi Ta Askatasuna/Tierra Vasca y Libertad/[Pays basque et liberté]/Βασκική Πατρίδα και Ελευθερία (ETA)

(Οι ακόλουθες οργανώσεις αποτελούν μέρος της τρομοκρατικής οργάνωσης ETA: K.a.s, Xaki, Ekin, Jarrai-Haika-Segi, Gestoras pro-amnistía).»

- 6 Η υποσημείωση του παραρτήματος αυτού επισημαίνει ότι «τα πρόσωπα που επισημαίνονται με * υπόκεινται μόνο στο άρθρο 4».

- 7 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001, το Συμβούλιο υιοθέτησε επίσης την κοινή θέση 2001/930/ΚΕΠΠΑ, για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 90), και εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 70), και την απόφαση 2001/927/ΕΚ, για την κατάρτιση του καταλόγου που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ L 344, σ. 83). Σε κανένα από τα κείμενα αυτά δεν γίνεται μνεία των ονομάτων των εναγόντων.

- 8 Σύμφωνα με τη δήλωση του Συμβουλίου η οποία προσαρτήθηκε στα πρακτικά κατά την υιοθέτηση της κοινής θέσεως 2001/931 και του κανονισμού 2580/2001 (στο εξής: «δήλωση του Συμβουλίου περί του δικαιώματος αποζημίωσης»):

«Το Συμβούλιο υπενθυμίζει, όσον αφορά το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως [2001/931] ότι κάθε σφάλμα ως προς τα πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες που αυτή αφορά παρέχει δικαίωμα στο θιγόμενο μέρος να ζητήσει δικαστικώς αποζημίωση.»

- 9 Με διατάξεις της 5ης Φεβρουαρίου και της 11ης Μαρτίου 2002, ο πέμπτος κεντρικός ανακριτής της Audiencia Nacional της οποίας το κατάστημα βρίσκεται στη Μαδρίτη (Ισπανία) κήρυξε παράνομες τις δραστηριότητες του Segi και διέταξε τη φυλάκιση ορισμένων εικαζομένων στελεχών του Segi, με το σκεπτικό ότι η οργάνωση αυτή αποτελεί αδιαχώριστο μέρος της βασιλικής αυτονομιστικής οργάνωσης ETA.

- 10 Με απόφαση της 23ης Μαΐου 2002, το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή που άσκησαν οι ενάγοντες κατά των δεκαπέντε κρατών μελών, αφορώσα την κοινή θέση 2001/931, με το σκεπτικό ότι η καταγγελλόμενη κατάσταση δεν τους προσέδιδε την ιδιότητα των θυμάτων παραβίασεως της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ).

- 11 Στις 2 Μαΐου και στις 17 Ιουνίου 2002, το Συμβούλιο υιοθέτησε, δυνάμει των άρθρων 15 ΕΕ και 34 ΕΕ, τις κοινές θέσεις 2002/340/ΚΕΠΠΑ και 2002/462/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 (ΕΕ L 116, σ. 75, και ΕΕ L 160, σ. 32). Τα παραρτήματα των δύο αυτών κοινών θέσεων περιέχουν την επωνυμία του Segi, αναγραφόμενη κατά τον ίδιο τρόπο όπως και στην κοινή θέση 2001/931.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 12 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Νοεμβρίου 2002, οι ενάγοντες άσκησαν την υπό κρίση αγωγή.

- 13 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Φεβρουαρίου 2003, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, επί της οποίας οι ενάγοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους.

- 14 Με διάταξη της 5ης Ιουνίου 2003, ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε στο Βασίλειο της Ισπανίας και στο Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας να παρέμβουν υπέρ του Συμβουλίου. Το Ηνωμένο Βασίλειο παραιτήθηκε του δικαιώματός του να υποβάλει παρατηρήσεις επί της ενστάσεως απαραδέκτου. Το Βασίλειο της Ισπανίας κατέθεσε εμπροθέσμως τις παρατηρήσεις του επί της ενστάσεως απαραδέκτου.

- 15 Με την ένστασή του απαραδέκτου, το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από το Βασίλειο της Ισπανίας, ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την αγωγή ως προδήλως απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την «ενάγουσα» στα δικαστικά έξοδα.

16 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως αυτής, οι ενάγοντες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να κρίνει την αγωγή αποζημιώσεως παραδεκτή·

- επικουρικώς, να διαπιστώσει την εκ μέρους του Συμβουλίου παραβίαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου·

- εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Νομική εκτίμηση

Επιχειρήματα των διαδίκων

17 Το Συμβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας ισχυρίζονται, πρώτον, ότι το Segi δεν έχει την ικανότητα να είναι διάδικος. Προσθέτουν ότι η A. Zubimendi Izaga και ο A. Galarraga δεν έχουν την εξουσία να εκπροσωπούν το Segi ούτε, κατά το Βασίλειο της Ισπανίας, έννομο συμφέρον για την άσκηση αγωγής ενώπιον του Πρωτοδικείου.

- 18 Δεύτερον, το Συμβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας ισχυρίζονται ότι το άρθρο 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ προϋποθέτει ότι η προβαλλόμενη ζημία απορρέει από πράξη της Κοινότητας (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Νοεμβρίου 1975, 99/74, *Société des grands moulins des Antilles κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1975, σ. 483, σκέψη 17). Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ενήργησε δυνάμει των αρμοδιοτήτων του στον τομέα της ΚΕΠΠΑ και της ΔΕΥ, δεν υφίσταται κοινοτική πράξη.
- 19 Τρίτον, το Συμβούλιο και το Βασίλειο της Ισπανίας ισχυρίζονται ότι η εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας προϋποθέτει την απόδειξη του παρανόμου της προσαπτομένης στο κοινοτικό όργανο συμπεριφοράς. Το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο, σύμφωνα με τα άρθρα 35 ΕΕ και 46 ΕΕ, να εκτιμήσει τη νομιμότητα πράξεως εμπίπτουσας στην ΚΕΠΠΑ ή στη ΔΕΥ.
- 20 Κατ' αρχάς, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι είναι ιδιαζόντως ανάρμοστο το ότι το Συμβούλιο αρνείται την ύπαρξη και την ικανότητα δικαίου της ενάγουσας ενώσεως απλώς και μόνον προκειμένου να την εμποδίσει να βάλει κατά της εγγραφής της επωνυμίας της στο παράρτημα της κοινής θέσεως 2001/931 και να επιτύχει την αποκατάσταση της ζημίας που υπέστη. Τούτο συνιστά παράβαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, όπως διατυπώνονται, ιδίως, στο άρθρο 1, στο άρθρο 6, παράγραφος 1, και στο άρθρο 13 της ΕΣΔΑ.
- 21 Όσον αφορά την ενάγουσα ένωση, οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι τα δίκαια των κρατών μελών, το κοινοτικό δίκαιο και η νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων δέχονται την ικανότητα μιας εν τοις πράγμασι ενώσεως να είναι διάδικος, ιδίως οσάκις ενεργεί για την προάσπιση των δικαιωμάτων της (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Οκτωβρίου 1974, 18/74, *Syndicat général du personnel des organismes euroréens κατά Επιτροπής*, Συλλογή τόμος 1974, σ. 425, και της 28ης Οκτωβρίου 1982, 135/81, *Groupement des agences de voyages κατά Επιτροπής*, Συλλογή 1982, σ. 3799, σκέψη 11· απόφαση της 11ης Οκτωβρίου 1996, T-161/94, *Sinochem Heilongjiang κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 1996 σ. II-695, σκέψη 34). Το Συμβούλιο, με τη δήλωσή του ως προς το δικαίωμα αποζημιώσεως, αναγνώρισε την ικανότητα ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως των «ομάδων» και των «οντοτήτων» τις οποίες αφορά αυτή η κοινή θέση. Επιπλέον, περιλαμβάνοντας την ενάγουσα ένωση στον επίμαχο κατάλογο, το Συμβούλιο τη μεταχειρίστηκε ως αυτοτελή νομική οντότητα.

- 22 Τα δύο φυσικά πρόσωπα που περιλαμβάνονται μεταξύ των εναγόντων ισχυρίζονται ότι ασκούν παραδεκτώως αγωγή υπό διττή ιδιότητα, τόσο ως κατ' ιδίαν ενάγοντες όσο και ως εκπρόσωποι της ενώσεως.
- 23 Προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι, σε μια Κοινότητα δικαίου, όπου ισχύουν τα θεμελιώδη δικαιώματα, ιδίως τα απορρέοντα από την ΕΣΔΑ, πρέπει αυτοί να διαθέτουν αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα προκειμένου να αναγνωρισθεί ότι υπέστησαν ζημία και να τους επιδικασθεί αποζημίωση. Σε αντίθετη περίπτωση, θα βρίσκονταν ενώπιον μιας ημιτελούς δικαιοσύνης, πράγμα το οποίο θα σήμαινε ότι τα κοινοτικά όργανα, οσάκις επεμβαίνουν στο πλαίσιο της Ενώσεως, ενεργούν με απόλυτη αυθαιρεσία.
- 24 Οι ενάγοντες εκτιμούν ότι το Συμβούλιο επέλεξε τη νομική βάση της επίμαχης πράξεως με σκοπό να εξαπατήσει, ώστε να αποφύγει κάθε δημοκρατικό έλεγχο, δικαστικό ή μη. Αυτή η καταστρατήγηση διαδικασίας καταδικάστηκε σαφώς από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ιδίως με το ψήφισμά του P5TA(2002)0055 της 7ης Φεβρουαρίου 2002. Η επιλογή διαφορετικών νομικών βάσεων για τα σχετικά με την τρομοκρατία κείμενα που υιοθέτησε το Συμβούλιο στις 27 Δεκεμβρίου 2001 είχε ως σκοπό να στερήσει από ορισμένες κατηγορίες προσώπων, ιδίως αυτές τις οποίες αφορά το άρθρο 4 της κοινής θέσεως 2001/931, το δικαίωμα ασκήσεως αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος, αντιθέτως προς τις κατηγορίες τις οποίες αφορά ο κανονισμός 2580/2001. Το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο στο πλαίσιο μιας αγωγής αποζημίωσης να κολάσει μια τέτοια καταστρατήγηση διαδικασίας.
- 25 Όσον αφορά τη σχετική με το δικαίωμα αποζημίωσης δήλωση του Συμβουλίου, στο Πρωτοδικείο απόκειται να προσδιορίσει την ερμηνεία της και το νομικό της περιεχόμενο. Συναφώς, η ευθύνη των κρατών μελών είναι εξ αδιαιρέτου, πρώτον, διότι πρόκειται περί πράξεως του Συμβουλίου, δεύτερον, διότι τα εθνικά δικαστήρια είναι αναρμόδια να αποφαινούνται επί των ζημιών που προκαλεί το Συμβούλιο και, τρίτον, διότι θα ήταν παράλογο να επιβληθεί στο θιγόμενο μέρος η υποχρέωση να ασκήσει αγωγές εντός των δεκαπέντε κρατών μελών. Η δήλωση αυτή παρέχει αρμοδιότητα στο Πρωτοδικείο για να αποφαινεται ως προς την κατηγορία

προσώπων την οποία αφορά το άρθρο 4 της κοινής θέσεως 2001/931, καθώς και ως προς τα πρόσωπα τα οποία αφορά ο κανονισμός 2580/2001 και το άρθρο 3 αυτής της κοινής θέσεως, τα οποία μπορούν να προβάλουν την ύπαρξη πράξεως της Κοινότητας. Το σφάλμα το οποίο αναφέρει η δήλωση αυτή αποτελεί πταίσμα και συνίσταται, εν προκειμένω, σε πλάνη περί τα πραγματικά περιστατικά, σε πεπλανημένο νομικό χαρακτηρισμό, σε πλάνη περί το δίκαιο και σε υπέρβαση εξουσίας.

- 26 Αν το Πρωτοδικείο κρίνει εαυτό αναρμόδιο να αποφανθεί επί της υπό κρίση αγωγής, οι ενάγοντες φρονούν ότι θα πρέπει τότε να διαπιστώσει την εκ μέρους του Συμβουλίου παραβίαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου οι οποίες διατυπώνονται, κυρίως, στο άρθρο 1, στο άρθρο 6, παράγραφος 1, και στο άρθρο 13 της ΕΣΔΑ.
- 27 Οι ενάγοντες ισχυρίζονται ότι θα ήταν ανεπιεικές να υποχρεωθούν αυτοί να φέρουν τα δικαστικά έξοδα, δεδομένου ότι προσπαθούν, εντός ενός πολύπλοκου και δυσχερούς νομικού πλαισίου, να επιτύχουν την αποκατάσταση της ζημίας την οποία ισχυρίζονται ότι υπέστησαν.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 28 Δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος το ζητήσει, το Πρωτοδικείο μπορεί να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να υπεισέλθει στην ουσία. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, η διαδικασία συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως.
- 29 Δυνάμει του άρθρου 111 του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η προσφυγή προδήλως στερείται παντελώς νομικής βάσεως, το Πρωτοδικείο μπορεί, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία, να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη.

- 30 Το Πρωτοδικείο φρονεί, εν προκειμένω, ότι διαφωτίστηκε επαρκώς με τα έγγραφα της δικογραφίας και ότι δεν υπάρχει λόγος να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 31 Υπενθυμίζεται κατ' αρχάς ότι οι ενάγοντες σκοπούν με την αγωγή τους στην αποκατάσταση της ζημίας την οποία υπέστησαν λόγω της εγγραφής της επωνυμίας του Segi στον κατάλογο που προσαρτήθηκε ως παράρτημα της κοινής θέσεως 2001/931, η οποία ενημερώθηκε με τις κοινές θέσεις 2002/340 και 2002/462.
- 32 Επισημαίνεται στη συνέχεια ότι οι πράξεις ως προς τις οποίες οι ενάγοντες υποστηρίζουν ότι προκάλεσαν τη ζημία την οποία ισχυρίζονται ότι υπέστησαν είναι κοινές θέσεις ληφθείσες βάσει του άρθρου 15 ΕΕ, που εμπίπτει στον τίτλο V της Συνθήκης ΕΕ, ο οποίος αφορά την ΚΕΠΠΑ, και του άρθρου 34 ΕΕ, που εμπίπτει στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ, ο οποίος αφορά τη ΔΕΥ.
- 33 Διαπιστώνεται τέλος ότι οι ενάγοντες θίγονται μόνον από το άρθρο 4 της κοινής θέσεως 2001/931, όπως διευκρινίζει ρητώς η υποσημείωση του παραρτήματος αυτής της κοινής θέσεως. Το άρθρο αυτό ορίζει ότι τα κράτη μέλη παρέχουν αμοιβαίως την ευρύτερη δυνατή συνδρομή, διά της αστυνομικής και δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις στο πλαίσιο του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ και δεν συνεπάγεται τη λήψη κανενός μέτρου εμπίπτοντος στην ΚΕΠΠΑ. Επομένως, το άρθρο 34 ΕΕ αποτελεί τη μόνη κατάλληλη νομική βάση όσον αφορά τις πράξεις ως προς τις οποίες προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι προκάλεσαν τη δήμευση ζημιά.
- 34 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κανένα ένδικο βοήθημα με σκοπό την καταβολή αποζημίωσης δεν προβλέπεται στο πλαίσιο του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ.

- 35 Πράγματι, στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΕ, όπως αυτή έχει κατόπιν της ενάρξεως ισχύος της Συνθήκης του Άμστερνταμ, οι αρμοδιότητες του Δικαστηρίου απαριθμούνται περιοριστικώς στο άρθρο 46 ΕΕ. Όσον αφορά τις ασκούσες επιρροή στην υπό κρίση υπόθεση διατάξεις, οι οποίες δεν τροποποιήθηκαν με τη Συνθήκη της Νίκαιας, το άρθρο αυτό ορίζει τα εξής:

«Οι διατάξεις της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Άνθρακα και Χάλυβα και της Συνθήκης περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας σχετικά με την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και την άσκηση αυτής της αρμοδιότητας εφαρμόζονται μόνο στις ακόλουθες διατάξεις της παρούσας Συνθήκης:

[...]

- β) στις διατάξεις του τίτλου VI, υπό τους όρους οι οποίοι προβλέπονται στο άρθρο 35 [ΕΕ].

[...]

- δ) στο άρθρο 6, παράγραφος 2, [ΕΚ] όσον αφορά τη δραστηριότητα των οργάνων, στο μέτρο που το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα βάσει των Συνθηκών περί ιδρύσεως των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και της παρούσας Συνθήκης:

[...]»

- 36 Από το άρθρο 46 ΕΕ προκύπτει ότι, στο πλαίσιο του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, τα μόνα ένδικα βοηθήματα τα οποία προβλέπονται περιέχονται στο άρθρο 35 ΕΕ, παράγραφοι 1, 6 και 7, και αντιστοιχούν στην προδικαστική παραπομπή, στην προσφυγή περί ακυρώσεως και στη διευθέτηση των διαφορών μεταξύ κρατών μελών.
- 37 Επισημαίνεται επίσης ότι η εγγύηση του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων, την οποία προβλέπει το άρθρο 6, παράγραφος 2, ΕΕ δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω, δεδομένου ότι το άρθρο 46, στοιχείο δ', ΕΕ ουδόλως απονέμει πρόσθετη αρμοδιότητα στο Δικαστήριο.
- 38 Όσον αφορά την έλλειψη αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος την οποία επικαλέσθηκαν οι ενάγοντες, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυτοί πιθανώς δεν διαθέτουν κανένα αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα, είτε ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων είτε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, κατά της εγγραφής της επωνυμίας Segi στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων που εμπλέκονται σε τρομοκρατικές ενέργειες. Πράγματι, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από το Συμβούλιο, σε τίποτε δεν θα εξυπηρετούσε τους ενάγοντες να ζητήσουν τη δικαστική αναγνώριση της κατ' ιδίαν ευθύνης εκάστου κράτους μέλους για τα εθνικά μέτρα που ελήφθησαν προς εκτέλεση της κοινής θέσεως 2001/931, ενώ επιδιώκουν να επιτύχουν την ενδεχόμενη αποκατάσταση της ζημίας την οποία ισχυρίζονται ότι τους προκάλεσε η εγγραφή της επωνυμίας του Segi στο παράρτημα αυτής της κοινής θέσεως. Ως προς τη δικαστική αναγνώριση από τα εθνικά δικαστήρια της κατ' ιδίαν ευθύνης εκάστου κράτους μέλους για τη συμμετοχή του στη λήψη των επιμάχων κοινών θέσεων, μια τέτοια αγωγή μάλλον δεν θα είναι αποτελεσματική. Εξάλλου, κάθε αμφισβήτηση της νομιμότητας της εγγραφής της επωνυμίας του Segi στο παράρτημα αυτό, ιδίως κατόπιν προδικαστικής παραπομπής με αντικείμενο τον έλεγχο του κύρους μιας πράξεως, καθίσταται αδύνατη λόγω της επιλογής μιας κοινής θέσεως και όχι, επί παραδείγματι μιας αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 34 ΕΕ. Πάντως, η έλλειψη ενδίκου βοηθήματος δεν μπορεί από μόνη της να αποτελέσει τη βάση μιας αυτοτελούς κοινοτικής αρμοδιότητας στο πλαίσιο ενός νομικού συστήματος το οποίο βασίζεται στην αρχή των κατ' ανάθεση αρμοδιοτήτων, όπως προκύπτει από το άρθρο 5 ΕΕ (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 25ης Ιουλίου 2002, C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου*, Συλλογή 2002, σ. I-6677, σκέψεις 44 και 45).

- 39 Οι ενάγοντες επικαλούνται επίσης τη δήλωση του Συμβουλίου περί των δικαιωμάτων αποζημιώσεως, κατά την οποία «κάθε σφάλμα ως προς τα πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες που [...] αφορά [η κοινή θέση] παρέχει δικαίωμα στο θιγόμενο μέρος να ζητήσει δικαστικώς αποζημίωση». Κατά παγία νομολογία, οι δηλώσεις που περιλαμβάνονται στα πρακτικά συνεδριάσεως έχουν περιορισμένη αξία, υπό την έννοια ότι δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για την ερμηνεία διατάξεως του κοινοτικού δικαίου, εφόσον το περιεχόμενο της εν λόγω δηλώσεως δεν απαντά στο κείμενο της επίδικης διατάξεως και, επομένως, στερείται νομικής σημασίας (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 1991, C-292/89, Antonissen, Συλλογή 1991, σ. I-745, σκέψη 18, και της 29ης Μαΐου 1997, C-329/95, VAG Sverige, Συλλογή 1997, σ. I-2675, σκέψη 23). Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επίμαχη δήλωση δεν διευκρινίζει ποια είναι τα παρεχόμενα ένδικα βοηθήματα ούτε, κατά μείζονα λόγο, τις προϋποθέσεις παροχής τους. Εν πάση περιπτώσει, η δήλωση αυτή δεν μπορεί να αφορά την άσκηση αγωγής ενώπιον των κοινοτικών δικαστηρίων, διότι τότε θα ερχόταν σε αντίθεση προς το δικαιοδοτικό σύστημα που καθιερώνει η Συνθήκη ΕΕ. Επομένως, ελλείψει κάθε αρμοδιότητας απονεμηθείσας στο Πρωτοδικείο με την εν λόγω Συνθήκη, η δήλωση αυτή δεν μπορεί να ωθήσει το Πρωτοδικείο να εξετάσει την υπό κρίση αγωγή.
- 40 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο είναι προδήλως αναρμόδιο να εξετάσει την υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως, κατά το μέτρο που αυτή σκοπεύει στην αποκατάσταση της ζημίας που ενδεχομένως προκάλεσε η εγγραφή της επωνυμίας του Segi στον κατάλογο που προσαρτήθηκε ως παράρτημα της κοινής θέσεως 2001/931, όπως αυτή ενημερώθηκε με τις κοινές θέσεις 2002/340 και 2002/462.
- 41 Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να εξετάσει την υπό κρίση αγωγή αποζημιώσεως κατά το μέτρο που οι ενάγοντες επικαλούνται παραβίαση των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας. Πράγματι, τα κοινοτικά δικαστήρια είναι αρμόδια να προβαίνουν στην εξέταση του περιεχομένου μιας πράξεως εκδοθείσας στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΕ, προκειμένου να ελέγχουν μήπως η πράξη αυτή θίγει τις αρμοδιότητες της Κοινότητας (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Ιανουαρίου 1997, C-124/95, Centro-Com, Συλλογή 1995, σ. I-81, σκέψη 25, και της 12ης Μαΐου 1998, C-170/96, Επιτροπή κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-2763, σκέψη 17).

- 42 Συνεπώς, κατά το μέτρο που οι ενάγοντες επικαλούνται καταστρατήγηση διαδικασίας εκ μέρους του Συμβουλίου, ενεργούντος στον τομέα της ΔΕΥ, συνιστάμενη στον σφετερισμό των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας ο οποίος είχε ως αποτέλεσμα να τους στερήσει κάθε ένδικη προστασία, η υπό κρίση αγωγή εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κοινοτικών δικαστηρίων δυνάμει των άρθρων 235 ΕΚ και 288, δεύτερο εδάφιο, ΕΚ.
- 43 Το Πρωτοδικείο κρίνει σκόπιμο να αποφανθεί πρώτα επί της ουσίας της υπό κρίση αγωγής, μόνον κατά το μέτρο το οποίο διευκρίνισε στη σκέψη 42 ανωτέρω.
- 44 Κατά παγία νομολογία, για να θεμελιωθεί η ευθύνη των Κοινοτήτων πρέπει να πληρούνται ορισμένες προϋποθέσεις αφορώσες το παράνομο της προσαπτόμενης συμπεριφοράς, το υποστατό της προβαλλόμενης ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλόμενης ζημίας.
- 45 Εν προκειμένω, είναι πρόδηλο ότι η προβαλλόμενη παρανομία δεν συντρέχει. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 42 ανωτέρω, η προβαλλόμενη παράνομη συμπεριφορά μπορούσε να συνίσταται μόνο στην έλλειψη πράξεως βασιζόμενης σε διάταξη της Συνθήκης ΕΚ, της οποίας η έκδοση ήταν υποχρεωτική, εναλλακτικώς ή σωρευτικώς προς την κοινή θέση 2001/931. Όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 33 ανωτέρω, τους ενάγοντες αφορά μόνον το άρθρο 4 της κοινής θέσεως 2001/931, το οποίο επιβεβαιώνουν οι κοινές θέσεις 2002/340 και 2002/462. Η διάταξη αυτή συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών να εκμεταλλεύονται πλήρως τις εκδιδόμενες από την Ευρωπαϊκή Ένωση πράξεις καθώς και τις λοιπές διεθνείς συμφωνίες, διακανονισμούς και συμβάσεις που υπάρχουν για τις ανακρίσεις και τις διώξεις που αφορούν τα πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες στα οποία αναφέρεται η διάταξη αυτή και να παρέχουν το ένα στο άλλο, στο πλαίσιο της συνεργασίας δυνάμει του τίτλου VI της Συνθήκης ΕΕ, την ευρύτερη δυνατή συνδρομή. Συνεπώς, το περιεχόμενο της διατάξεως αυτής εμπίπτει στον τίτλο VI της Συνθήκης ΕΕ και η προσήκουσα νομική βάση για τη θέσπισή της είναι το άρθρο 34 ΕΕ.

46 Οι ενάγοντες δεν ήσαν σε θέση να παραθέσουν κάποια νομική βάση στη Συνθήκη ΕΚ η οποία να παραβιάσθηκε. Πάντως, κατά το μέτρο που επικαλούνται συναφώς το ότι το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 27 Δεκεμβρίου 2001, διάφορα ήδη πράξεων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και, ιδίως, τον κανονισμό 2580/2001, ο οποίος βασίζεται στα άρθρα 60 ΕΚ, 301 ΕΚ και 308 ΕΚ, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η αστυνομική και δικαστική συνδρομή μεταξύ κρατών μελών την οποία προβλέπει το άρθρο 4 της κοινής θέσεως 2001/931 συνιστά παράβαση των διατάξεων αυτών της Συνθήκης ΕΚ. Πράγματι, οι διατάξεις αυτές σκοπούν σαφώς στην εφαρμογή, οσάκις είναι αναγκαίο, των πράξεων που εκδίδονται στον τομέα της ΚΕΠΠΑ και δεν αφορούν τις πράξεις που εκδίδονται στον τομέα της ΔΕΥ. Όσον αφορά το άρθρο 308 ΕΚ, η διάταξη αυτή επιτρέπει, βεβαίως, τη θέσπιση καταλλήλων κοινοτικών διατάξεων οσάκις μια ενέργεια θεωρείται αναγκαία για την πραγματοποίηση ενός από τους στόχους της Κοινότητας, ενώ η Συνθήκη ΕΚ δεν έχει προβλέψει τις εξουσίες προς τούτο. Μολονότι το άρθρο 61, στοιχείο ε', ΕΚ προβλέπει τη λήψη μέτρων στον τομέα της αστυνομικής και δικαστικής συνεργασίας σε ποινικές υποθέσεις, προβλέπει ρητώς ότι το Συμβούλιο θεσπίζει τα μέτρα αυτά σύμφωνα με τις διατάξεις της Συνθήκης ΕΕ. Υπό τις συνθήκες αυτές και ανεξαρτήτως του αν, ενδεχομένως, μέτρα τέτοιας φύσεως θα μπορούσαν να βασιστούν στο άρθρο 308 ΕΚ, η θέσπιση του άρθρου 4 της κοινής θέσεως 2001/931 αποκλειστικώς βάσει του άρθρου 34 ΕΕ δεν είναι ασυμβίβαστη προς το σύστημα των κοινοτικών αρμοδιοτήτων που διαμορφώνει η Συνθήκη ΕΚ. Όσον αφορά το ψήφισμα του Κοινοβουλίου της 7ης Φεβρουαρίου 2002, με το οποίο το Συμβούλιο αποδοκιμάζει την επιλογή νομικής βάσεως εμπίπτουσας στον τομέα της ΔΕΥ για την κατάρτιση καταλόγου τρομοκρατικών οργανώσεων, διαπιστώνεται ότι η επίκριση αυτή αφορά μια πολιτική επιλογή και δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την καθαυτό νομιμότητα της επιλεγείσας νομικής βάσεως ούτε βάλλει κατά μιας παραβιάσεως των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας. Επομένως, μολονότι το γεγονός ότι σε μια κοινή θέση περιλαμβάνεται κατάλογος των προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων που εμπλέκονται σε τρομοκρατικές ενέργειες έχει ως αποτέλεσμα ότι τα πρόσωπα τα οποία αφορά στερούνται ενδίκου βοηθήματος ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, το εν λόγω αποτέλεσμα καθαυτό δεν αποτελεί παραβίαση των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας.

47 Συνεπώς, κατά το μέτρο που η αγωγή βασίζεται στην εκ μέρους του Συμβουλίου, ενεργούντος στον τομέα της ΔΕΥ, παραβίαση των αρμοδιοτήτων της Κοινότητας, πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, χωρίς να υπάρχει προς τούτο ανάγκη να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το Συμβούλιο (απόφαση του Δικαστηρίου της 26ης Φεβρουαρίου 2002, C-23/00 P, Συμβούλιο κατά Boehringer, Συλλογή 2002, σ. I-1873, σκέψη 52).

- 48 Το επικουρικό αίτημα των εναγόντων που σκοπεύει στη διαπίστωση, παρά την απόρριψη της αγωγής τους, της εκ μέρους του Συμβουλίου παραβίασεως των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, πρέπει επίσης να απορριφθεί. Πράγματι, στις κοινοτικές διαφορές δεν υφίσταται ένδικο βοήθημα το οποίο να παρέχει στο δικαστή τη δυνατότητα να λάβει θέση, μέσω μιας γενικής δηλώσεως, επί ζητήματος του οποίου το αντικείμενο υπερβαίνει το πλαίσιο της ένδικης διαφοράς. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο είναι επίσης προδήλως αναρμόδιο να εξετάσει το υπό κρίση αίτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 49 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι. Εν προκειμένω, υπενθυμίζεται ότι οι ενάγοντες ζήτησαν να φέρει το Συμβούλιο το σύνολο των εξόδων τους, ακόμη και σε περίπτωση απορρίψεως της αγωγής τους. Συναφώς, επισημαίνεται, αφενός, ότι η δήλωση του Συμβουλίου περί του δικαιώματος αποζημίωσης μπορεί να παραπλάνησε τους ενάγοντες και, αφετέρου, ότι ήταν θεμιτό αυτοί να αναζητήσουν αρμόδιο δικαστήριο το οποίο να εξετάσει τις αιτιάσεις τους. Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να κριθεί ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.
- 50 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Συνεπώς, οι παρεμβαίνοντες θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αγωγή.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 7 Ιουνίου 2004.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. Pirrung